

Innehållsförteckning

Sammanfattning.....	2
Frågan om segregation är nyckeln för att vinna kvinnor och storstadsväljare.....	3
Segregation som eget politisk område, frångått invandring och integration.....	5
Varken M, S eller SD:s nuvarande svar räcker till.....	6
Socialdemokraterna.....	6
Sverigedemokraterna.....	7
Moderaterna.....	8
Hur ska vi bryta segregationen? Börja om från ruta ett i våra utsatta områden.....	8
Reformförslag.....	11

Sammanfattning

Även med stängda gränser och utvisning av kriminella gör den segregation som byggts upp att Sverige kommer ha omfattande problem under överskådlig tid. För att få bukt med den krävs mer än en stram invandringspolitik och integration av dem som kommer till Sverige. Det krävs politik för de som lever, bor och föds in i utanförskap.

En sådan politik kan även vara nyckeln för att vinna förtroende för Moderaterna i de grupper där det idag är svagt. Många kvinnliga och storstadsväljare har lågt förtroende för Moderaterna för att de tycker att vi låter som och samarbetar med Sverigedemokraterna, som de anser är rasister. Att urskilja sig från dem i just de frågor som rör synen på människor med utrikes bakgrund som bor i Sverige är det som tydligt kan uppvisa att vi inte delar samma människosyn.

Segregationen koncentrerar sig till det vi klassar som utsatta områden. Varken Socialdemokraterna, Sverigedemokraterna eller Moderaternas politik är idag tillräcklig för att bryta segregationen där. Ska politiken lyckas lyfta våra utsatta områden måste man börja om från ruta ett, med det som byggde Sverige starkt från början: moral, normer och värderingar.

I denna rapport presenterar vi ett antal sådana reformer och förslag som borde utgöra grund för Moderaternas politik mot segregation framåt.

- Inför särslagstiftning för utsatta områden. Våra utsatta områden kräver insatser som inte lämpar sig för övriga landet. Den av polisen geografiska klassningen utsatta områden bör användas.
- Förstatliga det offentliga i utsatta områden. Det offentliga i dessa områden bör förstatligas och styras enligt de särskilda lagarna för utsatta områden. Deras arbete bör rikriktas med fokus på att bygga den moral och de värderingar som är avgörande för att bygga framgångsrika samhällen. Ett eget departement med egen minister bör införas.
- Stärk arbetslinjen. Sänk skatten för företagande och arbete i utsatta områden. Då kan en starkare arbetskultur och arbetsmoral ta form.

Frågan om segregation är nyckeln för att vinna kvinnor och storstadsväljare

Moderaterna har förtroendeproblem både bland kvinnor och storstadsväljare. Det beror främst på att dessa väljare tycker vi samarbetar med och låter som Sverigedemokraterna, som de avskyr. Partiet har i sina eftervalsanalyser gjort insikten att vi som parti behöver särskilja oss tydligt från Sverigedemokraterna. Det har gjorts försök till det både genom klimatpolitiken och HBTQ-politiken. Problemet med det är att de väljare som avskyr att vi samarbetar med och låter som Sverigedemokraterna inte i första hand avskyr Sverigedemokraterna för deras klimat- eller HBTQ-politik, utan på grund av deras sätt de pratar om och ser på människor från andra kulturer, vilket sen speglar sig i politiken.

Ska vi lyckas övertyga dessa väljare om att vi i Moderaterna inte bara är en SD-kopia behöver vi urskilja oss i just frågorna rörande invandrades möjlighet att bli en del av Sverige. Vi pratar om att vara ett hoppfullt parti men när det kommer till invandrade människors möjligheter att lyckas i Sverige har vi inte sagt ett hoppfullt ord sedan maktövertagandet. Sverigedemokraternas tongångar har tagit över även hos oss och det har de moderata väljarna, främst kvinnorna och från storstäderna, visat att de motsätter sig. När vi lyfter vad som gjorts inom migrations- och integrationsfrågorna de första 100 dagarna lyfter vi enbart repressiva åtgärder som utvisningar och minskad invandring.

I takt med att vårt förtroende minskar och låter Sverigedemokraterna ta allt mer utrymme är det vi som tappar väljare. Vi har blivit uppmålade som den "främlingsförgentliga regeringen" iklädda politik som endast driver minskad invandring, utvisning och återvandring. Det är SDs människosyn i frågan om invandrare som ger oss ett bakslag och det är därför också i den frågan som vi kan vinna tillbaka förtroendet. Likt vissa ekonomiska frågor finns det även sociala som Moderaterna behöver särskilja sig från Sverigedemokraternas politiska åskådning. Ska vi bli andra största parti i Sverige igen kan inte fördomarna speglas i verkligheten och Moderaterna behöver visa vår frihetliga sida. Den sida som stärker möjligheter och tillåter ett svenskt växande samhälle. Moderaterna behöver hitta sin egen röst i frågorna kopplade till invandring, och svaret kan finnas i segregationspolitiken.

Det handlar om det långsiktiga norm och värderingsbyggande arbetet. Den sortens politik som kommer säkerställa att kommande generationer svenskar, oavsett bostadsadress ges lika möjligheter att lära sig det svenska språket och därigenom ta till sig de värderingarna som är våra gemensamma. Det handlar om att bryta segregationen genom att börja från grunden.

Segregation som eget politisk område, frånskilt invandring och integration

Invandrings- och integrationspolitiken missar idag stora delar av de problem som skapats. Även med noll invandring och fullt fungerande SFI har vi en stor segregation som kommer ligga till grund för problem i Sverige under lång tid framöver. Om invandringspolitiken handlar om vilka och hur mottagande av invandrare ska gå till och integrationspolitiken handlar om hur de som kommit hit ska bli en del av samhället så handlar segregationspolitik om hur man lyfter de människor som bor, lever och föds in i utanförskap.

Segregationen och utanförskapet har under årtionden vuxit sig stark i Sverige. År 1990 fanns det tre områden i Sverige som kunde klassas som utsatta. I mitten av 2000-talet var det över 130 områden och idag är det 59 stycken. År 2023 levde 550 000 människor eller 5% av Sveriges befolkning i ett utsatt område. Dessa områden delas av Polisen in i tre kategorier: utsatt område, riskområde och särskilt utsatt område. Låg socioekonomi, kriminalitet, arbetslöshet och låga skolresultat kännetecknar utsatta områden. Ett riskområde är ett utsatt område som inte uppfyller kriterierna för särskilt utsatt, men där läget anses vara alarmerande. I särskilt utsatta områden anser polisen nämligen att det råder parallella samhällsstrukturer, våldsbejakande extremism, etnisk segregation, övergrepp i rättsak, obenägenhet att delta i rättsprocesser och en omöjlighet för rättsväsendet att utföra sina uppgifter. Även om segregationen är som starkast i särskilt utsatta områden så har samtliga utsatta områden en etnisk slagsida. I den myndighetsgemensamma lägesbilden över organiserad brottslighet från 2017 fastslås att mellan 40-60% av de boende i utsatta områden har utrikes bakgrund. I Stockholms läns utsatta områden är 53% av befolkningen födda utomlands medan 20% är födda i Sverige men med två utrikesfödda föräldrar.

Segregation är självklart inte något exklusivt till våra utsatta områden, dock representerar de utsatta områdena segregationen väl. Vi kommer därför använda en avgränsning som refererar till de problem som råder i våra utsatta-, risk- och särskilt utsatta områden.

Varken M, S eller SD:s nuvarande svar räcker till

Tittar vi på svensk integrationsdebatt så är det framförallt 3 positioner som varit dominerande. Det är Moderaternas som till stor del grundat sig i arbetslinjen. Socialdemokraternas som grundat sig i tvångsmässig omplacering av människor, till en början genom skolan men nu även genom att inte låta folk bo var de vill och slutligen Sverigedemokraternas vars utgångspunkt sällan har handlat om integration utan snarare velat bryta segregationen genom att stänga gränsen, utvisa fler och uppmuntra återvandring.

Socialdemokraterna

Allt för länge har politiken på detta område präglats av naiva och direkt integritetskränkande föreställningar. Socialdemokraternas och vänsterns svar har byggt på en övertro på att staten löser allt och de låga förväntningarnas rasism har förpassat generationer av invandrare till utanförskap och bidragsberoende. Istället för att inse detta misstag har vänsterns svar alltid varit att genom tvång försöka påskynda en artificiell integration som inte bidragit med något annat än att öka spänningarna mellan grupper i samhället genom att kollektivt peka ut och ansvarsbelägga. Detta narrativ drivs idag hårdare än någonsin från socialdemokraternas håll. I en politikutvecklingsgrupp ledd av Lawen Redar (S) har deras politik mot segregationen förnyats. I vad som framkommit ur den tycks man vara ännu mer offensiv i arbetet med att byta ut demografin på de boende i utsatta områden. Nu föreslås bostadssegregationen brytas genom att utöka allmännyttans omfattning och använda hyressättningsmekanismer för att få folk att flytta mellan välbärgade och utsatta områden. Den som tror att någon från Östermalm kommer flytta ut till Rinkeby på basis av hyresmekanismer är helt fel ute i frågan. Det man sysslar med är inte integrationspolitik, det är experiment dömt att förlora. Liknande experiment har gjorts i årtionden och alltid resulterat i samma sak, de resursstarka blir rädda och flyr ett koncept som är välkänt och dokumenterat som "white flight". Denna verklighet är ofta olycklig, men den är en central del av sanningen och kanske det främsta beviset på varför påtvingad integration aldrig kommer att fungera. Den kommer snarare driva samhället mot större segregation i takt med att delar av samhället upplever åtgärderna som allt för invasiva på den personliga integriteten. Denna verklighet har redan idag fått resultatet att det på allvar börjar starta igång diskussioner om etablering av "gated communities" i vårt land, en utveckling direkt i motsats till en minskad segregation. Om Socialdemokraternas

tvångspolitik får ökat fäste så kommer det inte bara att vara ineffektivt utan även direkt kontraproduktivt.

Sverigedemokraterna

Samtidigt har den andra dominerande kraften i denna fråga varit Sverigedemokraterna. De fyllde genom sin fixering vid migrationsfrågan ett vakuum som ekade tomt i den svenska samhällsdebatten under en väldigt lång tid. Deras förtroende i frågor som rör migration och integration har därför under en lång tid varit högt, och för många väljare har de setts som det enda seriösa alternativet om man vill komma till bukt med de migrationsrelaterade problemen vi ser i Sverige idag. Men även Sverigedemokraternas resonemang har varit naivt. I den mån Sverigedemokraterna har fört ett resonemang, och inte bara ropat varg, så har det byggt på en precis lika naiv samhällsanalys som Socialdemokraternas tvångspolitik. Sverigedemokraternas enda konkreta lösning är att så många som möjligt ska utvisas. Det känns ofta som att Sverigedemokraternas resonemang varit något i stil med “gör vi det bara riktigt svårt att vara invandrare i detta landet så kommer de att flytta hem”. Varför detta inte är hållbar integrationspolitik är alldeles uppenbart. Personer utan rätt att vistas i landet eller som på ett eller annat vis förbrukat den rätten ska givetvis utvisas, detta råder det nästinintill politiskt konsensus kring. Men vad händer med dem vi inte kan utvisa? Miljontals svenskar är idag antingen själva invandrare eller i direkt led till någon som invandrat till Sverige. Den stora majoriteten av dessa är svenska medborgare, med utbildning och jobb. De är på många vis en bärande pelare i vårt samhälle och Sverige som land står i stor skuld till dessa hjältar som varje dag gör Sverige till ett bättre land att leva i. Den minoriteten av personer med invandrabakgrund i Sverige som göder skuggsamhället och utgör den största delen av gängkriminella i landet är också väldigt ofta medborgare och går därmed inte heller att utvisa. Oavsett vad Jimmie Åkesson eller någon annan tycker så har de i juridisk mening samma ställning som svenska medborgare som alla andra. Det är lätt att ropa efter utvisning och återvandring, men hur många kan egentligen omfattas av SDs utvisningspolitik och hur stora resultat kommer det egentligen att få? Det stora problemet SD missar är att trots spänningarna och segregationen vi ser idag, så är Sverige ett hem för fler än de som heter Andersson i efternamn och kommer att förbli det. SDs naiva syn känns tämligen uppenbar att upptäcka, men det spelar ingen roll för dem. För i takt med att deras politik bit för bit blir alltmer extrem, till den graden att man idag gör utspel om ett pågående folkutbyte visar att SD inte är intresserade av integration, de vill bara ha färre invandrare i Sverige. En verklighet som

måste synas, för alla dem som inser att segregationen måste brytas så är inte SDs politik ett rimligt alternativ. En politik som allvar menar på att bryta segregationen måste erkänna detta och ha sin utgångspunkt i hur vi får denna verklighet att funka.

Moderaterna

Därtill har vår position ofta varit naiv den med. Den har under de senaste åren till stor del baserats på arbetslinjen, högre ställda krav krav för olika typer av försörjningsstöd, kvalificering till välfärden och lite språkkrav. Den här positionen är i långt högre utsträckning framgångsrik än övriga två om den anammas brett. Egen försörjning är för många steget in i det svenska samhället och det som sen bidrar till den organiska integrationen. Men vad som blivit alltmer uppenbart är att detta inte riktigt utgör hela sanningen. För väldigt många så är inte en egen försörjning en garant för integration. Vi ser hur den kulturella segregationen fortsatt växer sig allt starkare och även att det är av denna segregation som de negativa konsekvenserna blir alltmer påtagliga och uppenbara. Där kan arbetslinjen vara en del av svaret men inte hela.

Utifrån dessa tre positioner finns de tre slutsatser att dra om man vill få fram ett recept för en politik som på allvar menar bryta segregationen: **(1)** Integration går inte att tvinga fram genom att fysiskt omplacera människor, **(2)** en politik som menar att möta problemet måste inse och erkänna att majoriteten av de som idag utgör de segregerade kommer att bo kvar i Sverige och **(3)** egen försörjning är inte en garant för integration.

Hur ska vi bryta segregationen? Börja om från ruta ett i våra utsatta områden

Att Sveriges framgång under 1900-talet krediteras till välfärdsstaten är fel. Framgångsrika samhällen byggs med ordning, växer med frihet och dör med kaos. Ser man till där segregationen är som störst, våra 59 utsatta områden, ser man samhällen som är långt ifrån det Sverige vi vill vara.

Friheten behövs som mest där den är som minst. För att göra dessa områden till framgångsrika samhällen krävs att man börjar om från steg ett i den utveckling som byggde Sverige starkt en gång i tiden. Sverige blev ett av världens mest framgångsrika samhällen genom att människorna här - genom kultur och normer - blev bärande på visst beteende och viss moral. På få andra platser har luthersk arbetsmoral sprungit så djupt. Hos få andra människor har en individualistisk människosyn blivit så självklart. I få andras kultur har sanning och ärlighet varit så genomsyrande.

I ett samhälle där ärlighet är så inpräntat i befolkningen att till och med en hög grad av kriminella berättar vad som skett när de väl förhörs, har vårt rättsväsende fungerat utan kronvittnen, anonyma vittnen och högt behov av alternativ bevisning. När gängkriminella nu inser att de kan komma undan genom att vara tysta och skrämman andra till tystnad så faller i stora delar vårt rättssystem, som vi byggt det, samman.

I en population med hög arbetsmoral har höga skatter inte haft förödande effekt på deltagandet på arbetsmarknaden. När vi nu har en stor del av befolkningen som inte bär på de värderingarna och inte är omringad av de normerna har de höga skatterna förödande effekt på deltagandet på arbetsmarknaden.

Hos ungdomar som har uppbyggda moraliska hinder och som omringas av våldsstigmatiserande normer krävs inte särskilt många poliser och kameror som övervakar och ökar risken att åka fast. När vi nu har subkulturer och hela områden där unga killar dras in i våldsromantisierande gangsterkultur kan inte ens omfattande polis närvaro, London-liknande kameraövervakning och skyhöga straff få stopp på våldet.

Med elever som ställer höga krav på sig själv och som tror det går att lyckas om man anstränger sig krävs inte lärare, socialarbetare och fritidsgårdspersonal som intalar unga att det är deras ansvar att ta vara på de möjligheter de fått med svensk välfärd. När vi nu har starka strömningar av offerkultur som passiviserar unga inför att investera tid och energi i sin framtid behövs det.

Med människor som alla har en djup individualistisk syn på familj, vänner och medmänniskors behovs inte att Barnavårdscentralen (BVC) och Mödravårdscentralen (MVC) screenar familjer efter heder eller att skolor upprättar handlingsplaner för om en elev inte kommer tillbaka efter lovet. När vi nu har starka kollektivistiska kulturella strömningar där heder ibland är så överordnat att man är beredd att döda egna familjemedlemmar så behövs det.

I Sverige blev kulturen, normerna och värderingarna så självklara att vi förlorade förståelse av dess grundläggande vikt. Det är också problemet i modern svensk hantering av de problem vi stått och står inför. Man tror att mer pengar i skolan, socialtjänst, fritidsgårdar eller andra institutioner ska lösa problemen. Men problemet ligger inte i att dessa institutioner misslyckas i sina uppdrag och behöver mer resurser - problemet ligger i att de idag utför ett uppdrag som inte löser roten till problemen.

Reformförslag

I ett homogent land är generella åtgärder effektiva. Men i ett heterogent land riskerar vi att missa att fånga upp den omfattande problematiken som finns. Sverige står idag inför en verklighet där samma spelregler inte gäller överallt, där samma grundläggande värderingar inte delas mellan olika bostadsområden och stadsdelar. Detta blir som mest uppenbart när vi ser på våra särskilt utsatta områden. Där råder helt andra hierarkiska system och grundläggande inställning mot staten än vad Sverige är byggt på. När vi talar om en politik för hela Sverige måste vi komma ihåg att Sverige mer än någonsin inte är samma land överallt. Det vi ser idag är parallellsamhällen så olika varandra att de kulturella skillnaderna hade tyckts rimligare att belysa i en jämförelse mellan olika länder än mellan olika stadsdelar.

Vi behöver se den här sanningen i vitögat och inse att politiken inte längre kan bedrivas på ett generellt plan för att ge effekt. Moderaterna i regeringsställning behöver öppna upp för möjligheten att införa särslagstiftning i våra utsatta områden. Det kan gälla allt från särskilda riktlinjer för socialtjänsten till förskolplikt i vissa områden. Det relevanta här är insikten att de parallella strukturer vi idag ser inom vårt eget har gått så långt att de i många avseende är att betrakta som egna entiteter oberoende av det svenska samhället i stort.

- Inför särslagstiftning för utsatta områden. Våra utsatta områden kräver insatser som inte lämpar sig för övriga landet. Exempel på sådana är en del integritetskränkande åtgärder som med anledning av den allvarliga kriminaliteten i områdena är nödvändiga men som för resten av landet inte är nödvändiga. Den av polisen geografiska klassningen utsatta områden bör användas.
- Förstatliga det offentliga i utsatta områden. I decennier har situationen i dessa områden försämrats utan att adekvata åtgärder genomförts. Med ansvaret för skola, polis, rättsväsende, socialtjänst och fritidinsatser spritt på olika olika nivåer har inget likriktat arbete kunnat göras. Det offentliga i dessa områden bör förstatligas och styras enligt de särskilda lagarna för utsatta områden. På det sättet är ansvaret för områdena tydligt och alla nödvändiga åtgärder kan genomföras. Ett eget departement med egen minister bör införas.

- Likrikta alla institutioners arbete med moral och värderingar. Den internationella erfarenheten av framgångsrika skolor i utsatta områden tyder på att en no excuses-modell är det mest framgångsrika. Genom ett strikt och varmt arbetssätt läggs fullt fokus att bygga upp så väl karaktär som kunskaper hos eleverna. Eleverna får då lära sig god moral och skolan blir normerande för hur man beter sig i samhället. Detta var standard för undervisningen under tiden Sverige blev framgångsrikt. Ett icke-ursäktande arbetssätt bör användas så väl i socialtjänst, på fritidsgårdar, av polisen och i skolan. Det finns inga ursäkter för att inte bete sig väl.
- Stärk arbetslinjen. För att stärka företagandet och arbetsdeltagandet i dessa områden bör skatten för företag i områdena sänkas betydligt. En utredning ligger färdig gällande att göra områdena till nystartszoner med sänkt arbetsgivaravgift. Att sänka skatten för särskilda zoner har visat sig framgångsrikt i Frankrike, Storbritannien och USA. Här bör även utredas ett förstärkt jobbskatteavdrag för människor som bor i dessa områden. Med fler företag och större lönsamhet för arbete i områdena kan en starkare arbetskultur och arbetsmoral ta form.
- Inrätta särskild inriktning på utbildningar till offentligt anställd i utsatta områden. Staten bör ta ansvar för att utbildningar har särskilda inriktningar till olika offentliga jobb i utsatta områden. Exempelvis beskriver lärare och rektorer att det är en helt annan sak att arbeta i utsatta områden än i andra områden. Likaså gäller att arbeta som socialarbetare eller som personal på fritidsgård. Det är inte konstigt. I dessa områden krävs kompetens om hederskultur, gängkriminalitet och offerkulturer för att kunna motverka dem. Likväl krävs kunskap om just framgångsbringande värderingar och normer.